

3. Zarzut trzeci dotyczący oczywistych błędów w ocenie w odniesieniu do zobowiązania Rady w zakresie
 - nieprzekroczenia poziomu wykorzystania MSY po 2020 r. dla wszystkich stad, zgodnie z wymogami art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego w sprawie WPRyb
 - wdrożenia podejścia ostrożnościowego do zarządzania rybołówstwem zgodnie z wymogami art. 2 ust. 2 akapit pierwszy i drugi, art. 4 ust. 1 i 8 oraz art. 9 ust. 2 podstawowego rozporządzenia w sprawie WPRyb oraz przy ścisłym ograniczeniu przez cel MSY;
 - wdrożenia podejścia ekosystemowego do zarządzania rybołówstwem zgodnie z wymogami art. 2 ust. 3 podstawowego rozporządzenia w sprawie WPRyb
4. Zarzut czwarty dotyczący oczywistego błędu w ocenie w odniesieniu do przekroczenia uprawnień, jakiego dopuściła się Rada przy przyjmowaniu rozporządzenia Rady (UE) z dnia z dnia 27 stycznia 2022 r. w sprawie ustalenia uprawnień do połowów na rok 2022 w odniesieniu do niektórych stad ryb i grup stad ryb, mających zastosowanie w wodach Unii oraz, dla unijnych statków rybackich, w niektórych wodach nienależących do Unii (Dz.U. 2022 L 21, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 16 września 2022 r. – Fédération environnement durable i in. / Komisja

(Sprawa T-583/22)

(2022/C 472/50)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Fédération environnement durable (Paryż, Francja), Bundesinitiative Vernunftkraft e. V. (Berlin, Niemcy), Vent de Colère! – Fédération nationale (Peyraud, Francja), Vent de Raison – Wind met Redelijkheid (VdR-WmR) (Petit-Roeulx, Belgia) (przedstawiciel: M. Le Berre, avocat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 7 lipca 2022 r. [fisma.b.2(2022) 5340198, Ares (2022) 4952619 – 07/07/2022] oddalającej wniosek strony skarżącej o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej w odniesieniu do rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2021/2139 ⁽¹⁾;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 6-8 Konwencji z Aarhus ⁽²⁾, art. 9 i 10 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. ⁽³⁾ oraz art. 10 ust. 4, art. 11 ust. 4 i art. 20 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852 z dnia 18 czerwca 2020 r. ⁽⁴⁾ przy opracowywaniu rozporządzenia delegowanego.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 37 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 191 TFUE i art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia 2020/852, a także art. 10 ust. 3 lit. a), art. 19 ust. 1 lit. a) i j) oraz art. 19 ust. 3 rozporządzenia 2020/852 w odniesieniu do celu dotyczącego zmiany klimatu.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 10 ust. 2 rozporządzenia 1367/2006 w zakresie celu dostosowania do zmian klimatu.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 17 ust. 1 lit. d) rozporządzenia 2020/852 i art. 10 ust. 2 rozporządzenia 1367/2006 w zakresie wymogu „Do No Significant Harm” (DNSH; nie czyni poważnych szkód).
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia.

-
- (¹) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2021/2139 z dnia 4 czerwca 2021 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852 poprzez ustanowienie technicznych kryteriów kwalifikacji służących określeniu warunków, na jakich dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako wnosząca istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu lub w adaptację do zmian klimatu, a także określeniu, czy ta działalność gospodarcza nie wyrządza poważnych szkód względem żadnego z pozostałych celów środowiskowych (Dz.U. 2021 L 442, s.1).
- (²) Konwencja o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska z dnia 25 czerwca 1998 r. (Dz.U. 2006, L 264, s.13).
- (³) Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. 2006, L 264, s.13).
- (⁴) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852 z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie ustanowienia ram ułatwiających zrównoważone inwestycje, zmieniające rozporządzenie (UE) 2019/2088 (Dz.U. 2020 L 198, s.13).

Skarga wniesiona w dniu 14 października 2022 r. – SE i SF / Rada

(Sprawa T-644/22)

(2022/C 472/51)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: SE, SF (przedstawiciele: adwokaci S. Bonifassi, E. Fedorova, T. Bontinck, A. Guillerme i L. Burguin)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia (UE) 2022/1273 (¹), w zakresie, w jakim zmieniono w nim art. 9 ust. 2 rozporządzenia (UE) 269/2014 (²) i ustanowiono obowiązek złożenia oświadczenia przez skarżących;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący przekroczenia kompetencji przez Radę w dziedzinie środków ograniczających. Zdaniem skarżących obowiązek złożenia oświadczenia nie jest środkiem niezbędnym dla wywołania skutków przez decyzję 2014/145/WPZiB (³) i przepis ten narusza zatem właściwość państw członkowskich w zakresie stosowania środków ograniczających. Ponadto Rada nie była właściwa do samodzielnego ustanowienia i zdefiniowania naruszenia dotyczącego obowiązku złożenia oświadczenia, który nie jest objęty środkiem ograniczającym, ani do harmonizacji sankcji mających na celu karanie tego naruszenia.
2. Zarzut drugi dotyczący nadużycia władzy, ponieważ obowiązek złożenia oświadczenia w ścisłym terminie – połączony z nałożonym na państwa członkowskie obowiązkiem sankcjonowania braku przestrzegania wspomnianego obowiązku poprzez reżim sankcji polegających w szczególności na konfiskacie – został przyjęty w wyłącznym celu, lub co najmniej zasadniczym, osiągnięcia rezultatów innych niż podnoszone.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności ze względu na to, że obowiązek złożenia oświadczenia nie jest niezbędny i że skutki związane z brakiem przestrzegania obowiązku złożenia oświadczenia są zatem nieproporcjonalne w świetle zamierzonego w rozporządzeniu celu.